

Nr 408.

Av herr **Sköld**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 191,
med förslag till kommunalskattelag.

Emot Kungl. Maj:ts proposition nr 191 har bl. a. riktats den anmärkningen, att dess förslag till kommunalskattelag skulle medföra en ojämn belastning av förmögenheten och sålunda verka orättvist. Så skulle t. ex. den, som placerar sin förmögenhet i en fastighet bli hårdare beskattad än den, som har sin stående i bank. Ingen har bestritt, att ifrågavarande ojämnhet skulle medfölja regeringsförslaget, men det är ju att märka, att detta förslag icke enbart bygger på skattesubjektens förmåga utan även i viss mån på deras intresse av kommunen. Och det är ju allmänt erkänt — åtminstone av myndigheter och sakkunniga — att innehavare av fastighet eller näring just har ett större intresse av kommunens verksamhet än andra, under det att innehavare av i obligationer eller banktillgodohavanden placerat kapital icke lära ha något dylikt andra skattdragare övervägande intresse. Det är alltså klart, att propositionens ståndpunkt till förevarande spörsmål är principiellt oantastlig. Den outnyttjade skattekraft, som uppstår därigenom, att skatteförslaget lämnar en viss kategori kapitalinnehavare i förmånligare ställning än andra, borde givetvis helst tagas i anspråk genom en skärpt förmögenhetsskatt till staten.

Då det emellertid vill synas, som om nu berörda ojämnhet i regeringsförslagets verkningar komme att anföras som ett starkt skäl mot dess antagande, är det tydligt, att ett litet avsteg från principerna kan motiveras, och denna ojämnhet borttagas, så mycket mera som de förändringar i regeringsförslaget, vilka skulle erfordras härför, varken behöva bli så omfattande eller komplicerade. En sådan förändring bör sålunda vidtagas främst av psykologiska skäl.

*Kommunal
kapitalskatt.*

Enligt min mening bör därför regeringsförslaget kompletteras med en femte skatt, förslagsvis kallad kommunalkapitalskatt.

Skatteobjekt.

Den förmögenhet, som enligt regeringsförslaget skulle komma att lindrigare belastas än annan, är tydligen sådan, vilken ej åsamkar den verkliga ägaren vare sig fastighets- eller näringssskatt, och hit torde egentligen endast vara att räkna: 1) tillgodohavanden i bank med undantag likväl av på giro inestående medel, vilka undantagslöst utgöra rörelsekapital, 2) direkt till kapitalkonsument utlånat kapital — mot inteckning, revers o. d. — 3) obligationer. Det kan naturligtvis vara tvivelaktigt, om förmögenhet placerad på detta senare sätt bör medtagas, då ju en del obligationskapital kommer att inräknas i näringssskattekapital och sålunda på sätt och vis bli likställt med aktiekapital. Men för min del anser jag, att, om nu en sådan skatt bör tillgripas, obligationer även böra komma ifråga, dels därför att det endast blir en del av i obligationer placerad förmögenhet, som kommer att deltaga i bildandet av näringssskattekapital och dels emedan näringssskatt icke kommer att påverka inkomst av obligationerna.

Skattesubjekt.

Vad skattesubjekten beträffar, är det klart, att alla aktie-, solidariska bank-, kommandit- och enkla bolag, ekonomiska föreningar, som driva näring, rederier och därmed jämförliga juridiska personer böra undantagas, enär samtliga deras tillgångar komma att ingå i näringssskattekapitalet. Dessutom fritages naturligtvis sådana fysiska personer, som yrkesmässigt driva lånerörelse med penningar, och på grund därav äro påförda näringssskatt.

*Skattens
användning.*

Såsom redan förut anmärkts, har här åsyftade förmögenhetsinnehavare i deras egenskap av sådan intet särskilt intresse av någon speciell kommun. Den här åsyftade kapitalskatten bör därför användas för statsändamål och sålunda till skatteutjämning. Taxeringskommunen bör endast erhålla en mycket liten procent av skatten, t. ex. 5, såsom ersättning för uppbörd etc. Därigenom att skatten helt användes till skatteutjämning, bortfaller svårigheten att bestämma taxeringsorten.

Taxeringsort.

*Taxerings-
förfarande.*

Skatten bör taxeras i bostadskommunen. Genom en mindre omredigering av den del av deklaraionsblanketten, som avser förmögenhetsdeklaration, på så sätt att alla tillgångar, vilka äro avsedda att bli objekt för här ifrågavarande skatt, sammanföras i en grupp, skulle dessutom taxeringsförfarandet bli ganska lätt.

*Sättet för
kapitalskat-
tens utgående.*

Vad slutligen sättet för skattens utgående angår, torde det först och främst vara lämpligt att sätta ett minimum av till kapitalskatt beskattningsbar förmögenhet, innan skatt över huvudtaget utgår. T. ex. kunde stadgas, att vederbörandes till kapitalskatt beskattningsbara för-

mögenhet skulle uppgå till minst 5,000 kr. Härigenom skulle man undgå att onödigt hämma sparsamheten. Vidare bör den beskattningsbara förmögenheten utföras i fulla tusental kronor, så att överskjutande belopp bortfaller. Och skatten kan så lämpligen utgå med en viss del av den till kapitalskatt taxerade förmögenheten, t. ex. två tusendelar.

Bestämmelserna om här ifrågasatta kapitalskatt torde lämpligen kunna som ett särskilt kapitel infogas i den föreslagna kommunal-skattelagen.

Med stöd av det anförda får jag hemställa,

1) att riksdagen måtte besluta sådan ändring i Kungl. Maj:ts proposition nr 191, att förmögenhet, vilken icke åsamkar ägaren vare sig fastighets- eller näringskatt, må efter de grunder, som angivits i motionen, påföras en särskild skatt — förslagsvis kallad kommunal kapitalskatt;

2) att särskilda utskottet måtte formulera nödig lagtext och vidtaga de övriga åtgärder, vartill ett bifall till vad under 1) hemställts kan föranleda.

Stockholm den 8 april 1920.

Per Edvin Sköld.
